

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Zsögöny Ilona ügyvédi Iroda (cím) által képviselt név (cím) felperesnek a dr. Tóth Béla Károly ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) I. rendű, a dr. Bándi Gábor ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) II. rendű, továbbá az név (cím) III. rendű alperesek ellen tulajdonjog bejegyzése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. április 21. napján meghozott 12.P.25.876/2008/6. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett meghozta a következő  
a következő

### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helyben hagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 68.750 (Hatvannyolcezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 132.000 (Százharminckétezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

1985-ben a felperes és az I. rendű alperes között szerelmi kapcsolat alakult ki. Az I. rendű alperes ekkor szüleivel és testvéreivel élt együtt, a szülők zs-i házában. 1986. január 23. napján az I. rendű alperes a Zs. Községi Tanács VB. Szakigazgatási Szervéhez kérelmet terjesztett elő a község területén családi ház építésére alkalmas tanácsi kijelölésű telek biztosítására. Az I. rendű alperes és a szakigazgatási szerv 1986. június 20. napján kötöttek telek-használatbavételi szerződést. E szerződéssel a szakigazgatási szerv a Zs. belterületén lévő, 1..6/5 hrsz. alatt nyilvántartott állami tulajdonban álló és tanácsi kezelésű, 655 m2 földterületet 70 évre az I. rendű alperes tartós használatába adta, amelyen az építési jogszabályok szerint családi házat és melléképületet létesíthet. A

földhasználati jogért az I. rendű alperes 1986 június 20. napjáig 54.000 forint használatbavételi díjat volt köteles fizetni a helyi tanácsnak.

1986. szeptember 27. napján a felperes és az I. rendű alperes házasságot kötöttek, ezt követően az I. rendű alperes tartós használatba adott ingatlanon (továbbiakban: perbeli ingatlan) lakóházat építettek.

A felperes és az I. rendű alperes házassága megromlott, életközösségüket véglegesen 1996. július 5. napján megszakították. A felperes a B. Bíróság előtt pert indított a házasság felbontására. A házastársak házasságuk felbontását egyező akaratnyilvánítással a bontáshoz vezető okok feltárása nélkül kérték. Az 1997. december 2. napján tartott tárgyaláson csatolták a közöttük 1997. december 1. napján létrejött szerződésüket, amely alapján a tárgyalás során a házasságukból született két kiskorú gyermekük elhelyezésére, tartására, a kapcsolattartásra, a perbeli, mint közös tulajdonú ingatlan használatára, egyezséget kötöttek, amelyet a bíróság jóváhagyott. Ezt követően a B. Bíróság a 15.P.21.1..1/1996/21. számú, 1997. december 2. napján jogerőre emelkedett ítéletével a házasságot felbontotta.

A perbeli ingatlan bejegyzett tulajdonosa az I. rendű alperes, arra a II. rendű alperes javára jelzálogjog, a III. rendű alperes javára jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom van bejegyezve.

A felperes keresetében a perbeli ingatlan  $\frac{1}{2}$  részére házastársi vagyonközösség jogcímén tulajdonjoga bejegyzését és az alperesek ennek tűrésére kötelezését kérte. Követelése ténybeli alapjaként előadta, hogy az I. rendű alperessel a telekigényléskor élettársként éltek együtt, az I. rendű alperes terhére előírt használatbavételi díjat közös megtakarításukból fizették ki. Ezután házasságkötésüket követően a telekingatlanra családi házat építettek, tulajdoni igényét a Csjt. 27. § (1) bekezdésére alapította.

Az I. rendű alperes a keresetet részben elismerte. Védekezése szerint a házasságkötést megelőzően nem élt a felperessel élettársi kapcsolatban, ezáltal a telekingatlan külön vagyonát képezte. Azt nem vitatta, hogy a házasságkötést követően került sor a telekingatlanon a felépítmény létesítésére, ami a felperessel közös tulajdont képez.

A II. és III. rendű alperesek a kereset teljesítését nem ellenezték, ha az az ingatlanra bejegyzett jogaikat nem érinti.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes házassági közös szerzés jogcímén megszerezte a zs. 1...6/5 hrsz. alatt nyilvántartott ingatlan  $\frac{1}{2}$  arányú tulajdonjogát. Megkeresni rendelte a B. Földhivatalt a felperes tulajdonjogának bejegyzésére és az alpereseket ennek tűrésére kötelezte. Kötelezte továbbá az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 660.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 660.000 forint illetéket és 68.040 forint állam által előlegezett költséget. Ítéletének indokolásában a tényállás

körében megállapította, hogy a felperes 1985. márciusában az I. rendű alpereshez költözött, aki ekkor szüleinél lakott. Ettől kezdve a felperes és az I. rendű alperes közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben éltek együtt. Együttélésük alatt került sor a perbeli telekingatlan közös megvásárlására 54.600 forint vételár ellenében, amin a házasságkötést követően lakóházat építettek.

Idézte az elsőfokú bíróság a felek jogviszonyára irányadó Ptk. 578/G § (1) bekezdése, valamint a Csjt. 27. § (1) bekezdésének tartalmát. Utalt arra, miszerint a bírói gyakorlat egységes abban, hogy ha a házasságkötés előtt a házastársak huzamosabb ideig élettársként éltek együtt, az élettársi kapcsolat alatt szerzett vagyona is a Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglaltakat kell alkalmazni, amelynek értelmében a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit az életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön szereztek.

A házasságkötést megelőző élettársi kapcsolat fennállásának megítélése körében az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy az I. rendű alperes a bontóperben az 1997. február 7. napján tartott tárgyaláson nem tette vitássá a felperes azon előadását, hogy 1985. márciusától élettársi kapcsolatban éltek együtt és a perbeli ingatlan egyenlő arányú tulajdonosai. A jelen perben kihallgatott tanúk közül az I. rendű alperes testvére, K.A. és anyja név támasztották alá az I. rendű alperes előadását, atekintetben, hogy a felperes a házasságkötést megelőzően csupán alkalmanként egy-egy napon, illetve éjszaka tartózkodott az I. rendű alperes szülei házában és csak a házasságkötést követően költözött oda. A két tanú egybehangzóan állította továbbá, hogy a perbeli telek vételárát is az I. rendű alperesi szülők fizették ki egyösszegben. Ezzel szemben az érdektelen Z.I.né, M.F.né és B.E. tanúk egyezően nyilatkoztak arra vonatkozóan, hogy a felperes 1985. tavaszán költözött az I. rendű alpereshez, és rendszeresen innen indult munkába, az I. rendű alperes a munkaidő végén rendszeresen elment a felperesért, ahonnan Zs.ra vitte. A felperes 30.000 forint megtakarított pénzéből bútorozta be az I. rendű alperes szülei házában általuk lakott szobát, és a telket is közösen vásárolták meg.

A bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti egybevetésével és értékelésével az elsőfokú bíróság az érdektelen tanúk továbbá az I. rendű alperes bontóperi nyilatkozatai alapján állapította meg tényként, hogy a felperes és az I. rendű alperes 1985. márciusától éltek élettársi kapcsolatban, közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben. K.A. és név az I. rendű alperes közeli hozzátartozói, akik vallomása elfogulatlanak nem tekinthető. Miután e tanúk vallomásán kívül egyéb bizonyíték a telek különvagyonai pénzből való vásárlását nem bizonyította, az a Ptk. 587/G. (1) bekezdése, továbbá a Csjt. 27. § (1) bekezdése alapján egyenlő arányú közös tulajdonukba került. Az I. rendű alperes maga is elismerte, hogy a későbbi építkezés költségeit a felperessel együttélésük során egyenlő arányban viselték, így az egész ingatlanra vonatkozóan egyenlő arányú szerzésük változatlanul fennmaradt. Erre tekintettel a felperesi keresetnek helytadott. Pervesztessége folytán a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest a perköltség megfizetésére. A felperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét a 32/2003.

(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján határozta meg, a 110.000 forintos munkadíj, az általános forgalmi adót is tartalmazza. Ezen túlmenően a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, továbbá a 15. § (1) és (3) bekezdései alapján rendelkezett a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt illeték és az állam által előlegezett költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy az ítélet tábla azt megváltoztatva a keresetet utasítsa el és a felperest kötelezze a per költségeinek megtérítésére. Amennyiben erre nem lát lehetőséget, az ingatlan tekintetében a felperes tulajdonjogát annak 40 %-ában határozza meg. Ha a rendelkezésre álló adatok alapján a tulajdoni arányok nem állapíthatók meg, úgy ennek érdekében további bizonyítást folytasson le. Amennyiben a bizonyítás nagy terjedelmű kiegészítése szükséges, úgy az elsőfokú ítéletet a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

Az I. rendű alperes megítélése szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan és törvénysértő. Utalt arra, hogy a felperessel 1985-ben ismerkedett meg. Ekkor a felperes 17 éves volt, a perbáli majorban lakott negyedmagával egy szoba-konyhás lakásban és B.-en egy üzletházban árufeltöltőként dolgozott. Az I. rendű alperes ekkor húsbolti üzletvezető-helyettes volt. Megismerkedésüket követően munka után alkalmanként találkoztak, ilyenkor az I. rendű alperes többször hazavitte a felperest P.-ra. A felperes alkalmanként aludt az I. rendű alperes szülei házában, amit azonban édesanyja nem nézett jószemmel, hogy fia a családi házukba viszi barátnőjét. Ezáltal képtelen és életszerűtlen, hogy egy 17 éves lány a vázolt körülmények között közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben éljen. 1986. szeptemberében kötöttek házasságot, életvitelszerűen azonban csak 1986. november 19-től lakott közigazgatásilag bejelentve az I. rendű alperes szülei házában. Erre tekintettel bizonyítottan csak ezt követően állapítható meg közöttük az élet és vagyonközösség. Az együttéléssel és a telekvásárlással kapcsolatban a felperes által felajánlott tanúk vallomása 20 év távlatában önmagában is kétséges, valamint a tanúk érdektelennek sem tekinthetők. Z. I.né 1997-től férje halála után kezdett átjárni az I. rendű alperes a felperes szüleihez, kapcsolatuk azonban csupán két évig tartott, mert kiderült, hogy hozza-viszi a híreket, ezért vele a szülők kapcsolatukat megszakították. M.F.né osztálytársa volt a felperesnek, aki szintén a p-i majorban lakott, ő az I. rendű alperest személyesen nem is ismerte. Erre tekintettel nyilvánvaló, hogy vallomását a felperes előadására alapítva tette meg. B.E. tanút a felperes az I. rendű alperes elköltözését követően fogadta be albérlőként a perbeli ingatlanba. A tanú férje szabadságvesztés büntetését tölti és teljesen ki van szolgáltatva a felperesnek, ezért nyilvánvaló, hogy erre figyelemmel tárgyilagos vallomás tőle nem várható. Tévedett a elsőfokú bíróság, amikor figyelmen kívül hagyta K.A. és név tanúk vallomását arra hivatkozással, hogy közeli hozzátartozók.

Az építési engedélyt a házastársak új családi ház építésére 1987. januárjában közösen kapták meg, az I. rendű alperes a felépítmény közös szerzeményű

státuszát soha nem vitatta. Mindezeket egybevetve a telek bizonyítottan az I. rendű alperes különvagyonát képezte, amit a becsatolt okiratok is bizonyítottak. Ilyen a telekvásárlási igénybejelentés, a telek I. rendű alperes részére szóló juttatásra vonatkozó határozat, az építési telek használatbavételi szerződése, a tartós földhasználati szerződés I. rendű alperes részéről való megkötése.

Miután a házastársak házasságkötésüket követően 1987-ben közösen kapták meg az építési engedélyt, a felépítmény közös szerzeményű státuszát az I. rendű alperes sohasem vitatta. A szakértő véleményében a telek értékét megközelítőleg a teljes ingatlan 20 %-ában jelölte meg, ezért az ingatlanból a volt házastársak helyes tulajdoni aránya 40-60 % az I. rendű alperes javára, ezért a felperest az ingatlan 40/100 részének tulajdonjoga illeti meg.

Utalt továbbá az I. rendű alperes arra, hogy a perre okot nem adott, a tulajdonközösség fennállását sohasem vitatta, csak annak arányát. A felperes a kereset benyújtása előtt felszólítást nem küldött, a perindítást követő ajánlatai pedig az 50-50%-os tulajdonszerzés elismerésére irányultak, amit az I. rendű alperes a már ismertetett körülményekre figyelemmel nem fogadhatott el. A lakótelket ugyanis szülei segítségével a felperestől teljesen függetlenül, legényemberként vásárolta meg, így az házastársi vagyontársaság részét sem képezheti.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint a felperes perbeli kérelme a Pp. 123. § (2) fordulatában írt megállapítási kereset, mert kérelme nem a vagyonrész kiadására, hanem tulajdonjoga megállapítására irányult, az alperessel szemben való jogai megóvása érdekében. Erre tekintettel tévedett az elsőfokú bíróság, a perérték meghatározásánál. A felek közül a szakértő kirendelését a felperes indítványozta, aki az eredeti megállapítási keresettől eltérően a Csjt. 27. § (1) bekezdésére utalással a házassági vagyontársaságon alapuló tulajdonközösség megszüntetését is célba vette akkor, amikor szakértő bevezetését kérte a forgalmi érték megállapítására. Miután a felépítmény közös tulajdoni minőségét az I. rendű alperes nem vitatta, azt a felperessel peren kívül is rendezhették volna, ezért közöttük kizárólag a tulajdoni arány volt vitás, ebből következően a perérték nem helytálló. Mindezek mellett a 660.000 forint megítélt ügyvédi munkadíj a helyes pertárgyértékre, a jogvita bonyolultságára, a képviselői munka szakmai nehézségére, időigényességére tekintettel kirívóan magas.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyben hagyását és az I. rendű alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Változatlanul hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperessel 1985. áprilisától éltek együtt élettársi kapcsolatban, amelynek igazolására az elsőfokú eljárásban csatolta munkáltatói igazolását, mely szerint 1985. április 18-tól munkáltatójának bejelentett lakcíme az I. rendű alperes szüleinek ingatlana volt. Ezen túlmenően állítását igazolta a tanúként kihallgatott K.I. is. A perindítást megelőzően a jogi képviselővel rendelkező I. rendű alperes - annak ellenére, hogy a felépítmény vonatkozásában az egyenlő arányú szerzést elismerte - nem járult hozzá, hogy a felperes igénye alapján a perbeli ingatlan 1/2 részére, vagy attól eltérve kisebb arányban a felperes tulajdonjoga az

ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. A felépítmény közös létesítésére figyelemmel a felperesi tulajdoni igény részbeni elismerése a perköltség csökkenését eredményezte volna, ebben az esetben a felperesnek csak az I. rendű alperes által el nem ismert részilletőségre vonatkozó tulajdoni illetősége vonatkozásában kellett volna pert indítania. Az I. rendű alperesi elismerés hiányában a felperes kénytelen volt teljes tulajdoni igényét perben érvényesítenie.

A III. rendű alperes a fellebbezés ismeretében kérte, hogy ha az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja, térjen ki arra is, hogy a mellett felvett hitel fedezeteként az ingatlanra javára bejegyzett jelzálogjog továbbra is fennmarad. A tárgyalás távollétében való megtartását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Annak ellenére, hogy az I. rendű alperes fellebbezésében a további bizonyítás szükségességére hivatkozással csupán másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az ítélet táblának elsődlegesen e kérelem megalapozottságát kellett vizsgálnia, mert hatályon kívül helyezésre alapot adó ok az elsőfokú ítélet érdemi felül bírálatát akadályozza. Az I. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben utal az ítélet tábla arra, hogy a Pp. 164. § -ában foglaltak alapján a per eldöntéséhez szükséges tények bizonyítása általában a feleket terheli, a bíróság hivatalból bizonyítást csak kivételesen akkor rendelhet el, ha azt a törvény megengedi. A jelen per tárgya alapján hivatalbóli bizonyításnak nincs helye.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a peres felek minden előterjesztett bizonyítási indítványának helyt adott, az általuk megjelölt valamennyi személyt tanúként hallgatta ki. Ebből következően az I. rendű alperesnek az elsőfokú eljárásban mellőzött bizonyítási indítványa nem volt, továbbá fellebbezésében a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint teljesíthető, további bizonyítási indítványt nem indítványozott, ezért a további bizonyítás szükségességére alapított hatályon kívül helyezésre irányuló kérelme megalapozatlan. Miután az elsőfokú bíróság a peres felek valamennyi bizonyítási indítványának helyt adott, a kereset tárgyában csak a rendelkezésére álló adatok, bizonyítékok alapján hozhatott érdemi döntést.

Az ítélet tábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a felperes és az I. rendű alperes előadását, valamint a bizonyítási eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokat okszerűen mérlegelve a tényállást helyesen állapította meg, erre alapított érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

A házasságkötést megelőző élettársi kapcsolat „képtelenségére” és életszerűtlenségére való felperesi hivatkozás alaptalan. Tény, hogy a felperes az általa állított élettársi együttélés megkezdésekor még csak 17 éves volt, a perbeli adatok szerint azonban munkaviszonyban állt, önálló jövedelemmel rendelkezett. Erre tekintettel önmagában életkora alapján nem életszerűtlen az élettársi kapcsolat létesítése. Az elsőfokú bíróság a házasságot megelőző élettársi kapcsolat

fennállását a bizonyítékok mérlegelése alapján - többek között - az alperes indítványára kihallgatott, érdektelennek minősülő tanúk vallomására alapította. A felperes fellebbezéséből kitűnően ezzel összefüggésben a bizonyítékok mérlegelését kifogásolta, arra hivatkozással, hogy az alperesi tanúk vallomása érdekeltiségre figyelemmel az adott tény bizonyítására nem alkalmas. Ezzel összefüggésben kiemeli az ítélet, hogy az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során az alperesi tanúk érdekeltiségére, illetve elfogultságára nem hivatkozott. Emellett a tanúk meghallgatása során általuk előadott tényeket nem kifogásolta, azokkal szemben észrevételként ellentétes tényre nem hivatkozott. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél helytállóan állapította meg a tanúk érdektelenségét, és vallomásuk tartalmát megalapozottan fogadta el bizonyítékkul a tényállás megállapításánál. A felperes csupán az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, fellebbezésében hivatkozott azokra a tényekre és körülményekre, amelyek alapján megítélése szerint az alperesi tanúk érdekelték, ezáltal vallomásuk bizonyítékként nem érzékelhető. A fellebbezésben foglaltak alapján e tényeket és körülményeket az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során is ismerte, ezért arra a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében fellebbezésében nem hivatkozhat. Erre tekintettel az ítélet a fellebbezés ezekre való hivatkozását az elsőfokú ítélet felülbírálata során figyelmen kívül hagyta.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott tanúk vallomásán túlmenően a házasságot megelőző együttélést megerősítő további bizonyíték a felperes munkáltatójának igazolása, mely szerint korabeli nyilvántartásuk alapján bejelentett lakcíme 1985. április 18. napjától kezdődően az I. rendű alperes szüleinek tulajdonát képező ingatlan volt.

Megalapozottan hivatkozott az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság iránymutatására, mely szerint, ha a felek a házasságkötést megelőzően élettársi kapcsolatban éltek együtt, vagyoni viszonyaikra együttélésük teljes időtartamára a házasság vagyoni jogi szabályai irányadók. Az előzőekben kifejtettek szerint bizonyított, hogy a felperes és az I. rendű alperes a házasságkötést megelőzően élettársi kapcsolatban éltek együtt. Erre figyelemmel a Csjt. 28. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az élettársi együttélés alatt az I. rendű alperes tartós használatába adott telekingatlan csak akkor minősül különvagyónának, ha bizonyított, hogy annak használatbavételi díját az I. rendű alperes részére adott ingyenes juttatásként szülei fizették ki. Ennek tényét az I. rendű alperes személyes meghallgatás során tett nyilatkozata cáfolja, mely szerint a használatbavételi díjat összegben szülei hozzájárulása alapján fizette ki, amelyet azonban nem ingyenes juttatásként, hanem kölcsön adták neki.

A perköltség viselése, valamint az annak megállapítása alapjául szolgáló pertárgyérték tekintetében megalapozatlan az I. rendű alperes hivatkozása, hogy a felperes keresete megállapítására irányult, amelyre figyelemmel a pertárgy értéke nem meghatározható, továbbá az I. rendű alperes a perre nem adott okot. A Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltak szerint megítélve a felperes keresete a megállapítás" szó használata ellenére, nem a Pp. 123. § szerinti megállapításra, hanem

ténylegesen teljesítésre, a házastársi vagyonszövetség jogcímén ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett tulajdonjoga bejegyzésére irányul a Ptk. 116. §-ára alapítva. A Pp. 24. § (1) bekezdése értelmében a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés, vagy más jog értéke az irányadó. A felperes keresetében a perbeli ingatlan  $\frac{1}{2}$  részére kérte tulajdonjog a bejegyzését, ezáltal a pertárgy értéke ezen tulajdoni hányad értékének felel meg. Az alperes a perköltségfizetés alól akkor mentesíthető a Pp. 80. § (1) bekezdése értelmében, ha a perre okot nem adott és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri. Ez a feltétel a perben nem teljesült, mert az alperes a felperes tulajdonszerzésének mértékét vitatta.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. A másodfokú eljárásban az alperes fellebbezése folytán a fellebbezési érték az ingatlan alperes által vitatott 10/100 részének értéke, azaz 2.200.000 forint. Pervesztességére figyelemmel az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest a felperesnek járó képviseletével felmerült perköltség megfizetésére. Ennek összegét a felperes kérelmére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint a képviselőjével kötött megbízási szerződésben kikötött díjjal egyezően állapította meg. Az I. rendű alperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. november 26.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,  
a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.,  
előadó bíró

Dr. Vuleta Caba s.k.  
bíró

